

Tâm Tình

CỦA NGƯỜI CON

Xa Quê Hương

Nguyễn Hương Giang

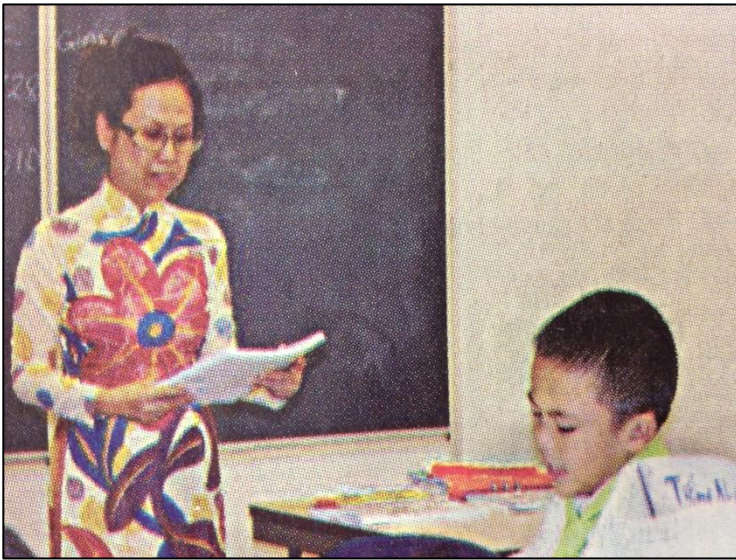
“Tôi yêu tiếng nước tôi từ khi mới ra đời người ơi, mẹ hiền ru những câu xa vời, à à ơi tiếng ru muôn đời” (Phạm Duy).

Tôi yêu quê hương Việt Nam ngàn đời yêu dấu của tôi, nên mặc dù trải qua 37 năm trôi nổi trên đất Mỹ này, hơn quá nửa đời người, tâm tư tôi vẫn hoài vọng về Việt Nam; cùng đau với nỗi đau của đồng bào đang bị giặc Trung cộng xâm lấn. Tôi chỉ biết cầu nguyện cho quê hương và tình nguyện làm cô giáo dạy tiếng Việt cho các trẻ em gốc Việt sinh ra trên đất Mỹ, để hy vọng rằng “Tiếng Việt còn, Người Việt còn” và để bảo tồn văn hóa Việt 4 ngàn năm văn hiến. Tôi rất vui và tự hào khi nhìn các em mạnh dạn bước lên bàn thờ đọc Thánh Kinh và hát thánh ca bằng tiếng Việt. Hẳn là cha mẹ các em cũng rất vui mừng vì con mình chịu học hỏi tiếng Việt. Trong suốt 19 năm dạy tiếng Việt, tôi có nhiều kỷ niệm vui với các em: có những lúc tập đọc các em bỏ dấu lẫn lộn nên phát âm rất buồn cười, các em cũng biết mình đọc sai nên cười nắc nẻ.

Tôi học được tính kiên nhẫn của các em khi cố gắng tập đọc mặc dù đôi lúc các em không hiểu rõ ý nghĩa chữ mình đọc. Nhìn những khuôn mặt ngây thơ của các em, đôi mắt mở to tròn nhìn vào chữ để cố

tập đọc cho đúng âm... tôi thương các em lắm! Nhưng không phải em nào cũng chăm cả. Đôi lúc có những em phá không chịu chú tâm tập đọc, tôi phải đem kẹo bánh ra dụ. Kể ra các em cũng ngoan ngoãn vâng lời bố mẹ cấp sách tới trường Việt ngữ đều đặn vào mỗi chiều Chúa Nhật. Cảm ơn bố mẹ đã chăm lo và khuyến khích cho các con cố gắng học hỏi tiếng Việt để bảo tồn văn hóa Việt Nam. Tôi ước mong các phụ huynh ở nhà nói tiếng Việt và tập các em đọc tiếng Việt chừng mười lăm phút mỗi ngày sẽ thấy sự tiến bộ của các em.

Ngày xưa tôi dạy bé Thảo con tôi bằng cách hoàn toàn nói tiếng Việt ở nhà. Tôi viện cố ông ngoại không hiểu biết tiếng Mỹ để khuyến khích cháu học tiếng Việt mặc dù tôi bị cô giáo ở trường tiểu học gọi lên khiển trách vì bé Thảo bị nhầm lẫn hai ngôn ngữ nên hiểu biết rất chậm; phải học chương trình ESL. Tuy thế tôi vẫn cương quyết nói tiếng Việt và dạy con trả lời tiếng Việt ở nhà vì tôi biết bé Thảo còn nhỏ sẽ học hỏi tiếng Mỹ rất nhanh chóng. Tôi nhận định đúng vì trong vòng một năm, bé Thảo đã theo học chương trình bình thường với các bạn; trong khi đó tiếng Việt của bé Thảo rất khá, khá nhất trong 24 đứa cháu của bố tôi.

Năm 2001, tôi đưa bé Thảo về thăm quê hương Việt Nam lần đầu tiên. Nhờ tiếng Việt giỏi nên bé Thảo biết nói chuyện vui với các Soeur, được các Soeur khen phát âm đúng chứ không như các em nói tiếng Việt ở Mỹ, làm tôi rất vui! Bé Thảo còn biết mua đồ và trả giá để được mua rẻ. Tôi còn nhớ có một giáo sư ngôn ngữ học ở trường UCI đã làm nhiều cuộc trắc nghiệm lâu năm với nhiều em trẻ, có viết bài báo nói rằng: “Những em trẻ biết hai ngôn ngữ sẽ thông minh hơn những em chỉ biết một ngôn ngữ. Vì các em biết hai ngôn ngữ khối óc của các em làm việc liên tục để thông dịch qua lại.” Chính nhờ quá trình này đã giúp khối óc của các em phát triển nhanh hơn các em chỉ biết một ngôn ngữ.

Tôi may mắn được làm cô giáo dạy tiếng Việt để hướng dẫn các em nhỏ và vui lây với sự hồn nhiên ngây thơ của các em. Vì công việc, tôi đã phải dọn về San Diego ở cho gần chỗ làm nhưng cuối tuần tôi vẫn chạy lên quận Cam để cùng các anh chị làm nghề “gỗ đầu trẻ” (từ ám chỉ thầy cô ngày xưa). Nhưng nay hết được “gỗ đầu trẻ” rồi chỉ có “dụ” trẻ học thôi, vì nếu gỗ đầu trẻ sẽ bị thừa kiện là hành hạ trẻ con. Văn hoá Mỹ khác với văn hoá Việt Nam. Tuy vậy tôi vẫn cố gắng dạy các em yêu mến và tôn trọng ông bà, cha mẹ, anh chị và những người lớn tuổi; mình biết tôn

trọng người khác thì người ta mới tôn trọng mình.

Có vài người hơi bị quan nói tôi dạy chỉ unggul công, nói như “nước đổ lá khoai” thôi; vì tui nhỏ sanh trưởng trên đất Mỹ nên sẽ nói tiếng Mỹ chứ không thèm nói tiếng Việt nữa đâu. Nhưng tôi vẫn hy vọng như Đức Cố Hồng y Phan-xi-cô Xa-vi-e Nguyễn Văn Thuận đã nói: “Con có một Tổ quốc Việt Nam - quê hương ngàn đời yêu dấu.” Tôi còn nhớ câu chia sẻ của một người bạn trẻ Hoàng Lê Giang được tuyển chọn tham gia vào hành trình thám hiểm cực Bắc năm 2017: “Có nhiều hành trình đôi khi mình không đến được đích nhưng điều đó không quan trọng bằng ở mỗi bước đi mình tận hưởng được tất cả những gì xung quanh mang lại. Tận hưởng được hạnh phúc là quá trình chứ không phải là điểm đến.” Đúng như vậy, hạnh phúc nhỏ bé của tôi là được quý cha, quý Soeur, cô hiệu trưởng, Ban Chấp Hành Cộng Đoàn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp và quý phụ huynh đã tin tưởng cho tôi được làm cô giáo dạy các em nhỏ học hỏi Giáo lý và tiếng Việt. Tôi cảm tạ Thiên Chúa Ba Ngôi, Mẹ Maria và Thánh Cả Giuse đã gìn giữ, phù trợ và đồng hành với tôi trong suốt cuộc đời.

Trong tâm tình tạ ơn, con xin gửi đến quý cha, quý Soeur và toàn thể quý vị vài lời chúc mừng xuân Đinh Dậu muộn màng:

Xuân đến hoa mai nở,

Chúc Cha chúc Soeur và mọi gia đình lộc Chúa ban.

Khôn ngoan, thánh thiện vững vàng niềm tin Một lòng thờ chúa Ba ngôi

Cậy trông Mẹ Chúa bảo che giữ gìn

Người ơi chiêm niệm lời vàng

An vui Thánh vịnh hân hoan cõi lòng

Kính Chúa yêu người trọn một đời con.

